

TANA FRENCH

CĂUTĂTORUL

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

ARMADA

Când Cal iese din casă, ciorile prinseseră deja ceva. Vreo șase s-au adunat pe peluza din spate, prin iarba lungă și udă și printre buruienile cu flori galbene. Țopăie și lovesc cu ciocurile. E ceva mic și încă mai mișcă.

Cal lasă jos sacul de gunoi, plin cu tapet. Și-ar lua cuțitul de vânătoare ca să curme suferința creaturii, dar ciorile sunt aici de mai multă vreme. Ar fi o nesimțire din partea lui să apară așa cu nonșalanță și să se amestece în treburile lor. Se așază, în schimb, pe treapta acoperită de mușchi, lângă sacul de gunoi.

Îi plac ciorile. A citit undeva că sunt foarte deștepte. Că ajung să te cunoască, că îți aduc chiar și cadouri. De trei luni încearcă să le momească folosind resturi lăsate pe buturuga mare dinspre fundul grădinii. Îl privesc în timp ce se deplasează încet prin iarbă din stejarul cotropit de iederă unde-și au teritoriul și, de îndată ce e suficient de departe de ele, coboară să se certe gălăgioase pentru resturi. Dar urmăresc cu atenție mișcările lui Cal, iar dacă încearcă să se apropie, dispar în zbor înapoi în stejar și-l batjocoresc aruncându-i crengi în cap. Ieri după-amiază era în living, descojind tapetul mucegăit, când o cioară de dimensiune medie a aterizat pe pervazul unui geam deschis, a țipat ca și cum ar fi aruncat cu înjurături, pentru ca mai apoi să plece scoțând un cârâit care semăna cu un hohot de râs.

Creatura doborâtă se zvârcolește în toate direcțiile, culcând la pământ firele lungi de iarbă. O cioară mai mare se apropie, o lovește puternic cu ciocul și creatura încremenește.

Un iepure, poate. Cal i-a văzut în zori, ronțâind una, alta, țopăind prin rouă. Gropile lor sunt undeva pe câmpul din spatele lui, aproape de păduricea de aluni și scoruși. Și-a propus ca, după ce primește permisul de portarmă, să vadă dacă-și mai amintește ce a învățat de la bunicul lui despre jupuirea vânatului și dacă internetul, încăpățânat ca un catâr, va catadicsi să-i livreze o rețetă de tocană. Ciorile se înghesuie, ciugulind cu putere și proptindu-se în picioare ca să smulgă bucăți de carne, și tot mai multe aterizează din copac ca să se alătore festinului.

Cal le privește o vreme, întinzându-și picioarele și rotindu-și un umăr. Munca la casă necesită mușchi pe care uitase că-i are. În fiecare dimineață îl doare altceva, deși la asta contribuie, probabil, și salteaua ieftină pe care doarme direct pe podea. Cal e prea masiv și prea în vârstă pentru asta, dar n-are sens să aducă mobilă bună în praf, umezeală și mucegai. O va cumpăra după ce termină casa și după ce-și va da seama de unde; Donna se ocupa de toate acestea. Dar nu-l deranjează durerea. Îl mulțumește. Ca și bătăturile și pielea aspră, durerile sunt dovezi solide, câștigate, ale întregului care este viața lui acum.

Se lasă seara lungă și rece de septembrie, dar e suficient de înnorat încât să nu vadă nici urmă de apus. Cerul, pătat în nuanțe subtile de cenușiu, se pierde în infinit. La fel și câmpurile, scrise în coduri misterioase de nuanțe de verde, în funcție de utilitatea lor, și separate de garduri vii întinse, pereți de piatră și drumul îngust și vechi. Spre nord, o linie de munți joși se desenează la orizont.

Ochii lui Cal încă se obișnuiesc să privească atât de departe, după atâția ani în peisajul urban. Știe că natura e unul dintre puținele lucruri a cărui realitate nu te dezamăgește. Pe internet, vestul Irlandei arăta minunat. Exact din mijlocul lui, arată chiar mai bine. Aerul e

încărcat de arome ca un pandișpan, de parcă ar trebui nu doar să-l respiri, ci și să muști o gură mare, poate, sau să te freci pe față cu o bucată din el.

După o vreme, ciorile se mai liniștesc, căci festinul se cam încheie. Cal se ridică și ia din nou sacul de gunoi. Ciorile îl privesc iscoditor imediat și când pornește iar spre grădină își iau zborul ghiftuite înapoi în copac. Cal trage sacul de un colț lângă magazia de piatră acoperită de plante cățărătoare și pe jumătate dărâmată, și se oprește să vadă cina ciorilor. Iepure, într-adevăr, unul tânăr, deși abia mai puteai să-ți dai seama ce animal a fost.

Lasă sacul de gunoi cu ceilalți și se întoarce spre casă. Aproape c-a ajuns, când ciorile se ridică agitate lovind frunzele și țipând. Cal nu se întoarce și nici nu se oprește. Zice foarte încet, printre dinți, închi-zând ușa în urma lui:

— Fir-ai al naibii!

În ultima săptămână și jumătate, cineva l-a tot urmărit pe Cal. Probabil de mai multă vreme, dar era preocupat de treburile lui și, cum ar fi gândit oricine în mijlocul unui spațiu mare și gol, a presupus că era singur. Mintea își închisese toate sistemele de alarmă, așa cum el își dorise. Într-o seară însă, își pregătea cina. Frigea un hamburger pe singurul ochi funcțional al aragazului mâncat de rugină, cu Steve Earle dat tare în boxa iPodului și mima că lovește cu bețele în tobe, când a simțit niște furnicături pe ceafă.

Ceafa lui Cal era antrenată, după mai mult de douăzeci și cinci de ani în poliția din Chicago. O ia în serios. Așa că a traversat relaxat bucătăria, dând din cap în ritmul muzicii și examinând blaturile de parcă nu găsea ceva, și apoi a sărit brusc în dreptul ferestrei. Nu era nimeni afară. A închis aragazul și a pornit iute spre ușă, dar grădina era pustie. Străbătuse tot perimetrul, sub un cer cu un milion de stele sălbatice și o lună numai bună de urlat la ea, în timp ce câmpurile se desfășurau albe în jurul lui în icnete de bufnițe. Nimic.

O fi fost vreun animal, și-a spus Cal, vreun zgomot înecat în muzică, așa că numai subconștientul său îl auzise. Pe-aici, întunericul e aglomerat. A stat de câteva ori pe treaptă, târziu, după miezul nopții, bând câteva beri, și a prins ritmul întunericului. A văzut un arici foșnind în grădină, o vulpe agilă oprindu-se în drumul ei scrutându-l dintr-o privire. O dată, un bursuc mai mare și mai musculos decât s-ar fi așteptat Cal a parcurs ruta pe lângă gardul viu și apoi s-a făcut nevăzut în el. Un minut mai târziu, s-a auzit un țipăt ascuțit, apoi foșnetul produs de bursucul care se îndepărta. Orice s-ar fi putut întâmpla acolo.

Înainte să se ducă la culcare, și-a pus cele două căni și două farfurii pe pervazul geamului din dormitor și a târât un birou vechi în dreptul ușii. Dar și-a zis apoi că se comportă prosteste și a pus lucrurile la locul lor.

Câteva dimineți mai târziu, desprindea tapetul, cu geamul deschis ca să iasă praful, când ciorile au zburat brusc din copac, țipând la ceva de sub ele. Foșnetele grăbite care se îndepărtau în spatele gardului erau prea puternice ca să fi fost cauzate de un arici sau vreo vulpe, prea puternice chiar și pentru un bursuc. Când a ajuns, era deja prea târziu.

Probabil doar niște copii plictisiți, care-l spionau pe nou-venit. Nu prea era mare lucru de făcut pe-acolo, cu un sat care încăpea în buzunar și cel mai apropiat orașel de Doamne-ajută la vreo treizeci de kilometri. Ce prost se simte doar pentru că s-a gândit la altceva! Mart, dragul lui vecin din capătul drumului, își încuie ușa doar noaptea. Când Cal a ridicat o sprânceană auzind asta, Mart a început să râdă suierând, în timp ce fața cu pomeți înalți i se încrețise toată.

— La cum arată, a zis arătând spre casa lui Cal, ce să-ți fure? Și cine? O să mă strecor eu, în zori, să văd ce rufe ai pus la spălat și să caut ceva ca să-mi mai anim stilul vestimentar?

Cal a râs și el și i-a zis că n-are decât, iar Mart i-a răspuns că are suficiente haine, ținând cont că n-avea planuri să facă curte nimănui și a început să-i explice de ce nu.

Dar se întâmplase câte ceva. Nu cine știe ce, doar lucruri care gădilă simțurile de copoi ale lui Cal. Motoare turate la trei dimineața, pe drumuri lateralnice, mârâieli profunde. În unele seri, niște tipi în spatele cârciumii, prea tineri și îmbrăcați nepotrivit, vorbind prea tare și prea repede, cu un accent care nu se potrivea locului. Era ceva în felul în care întorceau capul spre ușă, când intra Cal, era ceva și în privirile lor, prea lungi parcă. A avut grijă să nu spună nimănui cu ce se ocupase înainte, dar era suficient și numai să fie un străin.

Prostule, își spune Cal, făcând flacăra mai mică sub tigiaie și privind pe geamul din bucătărie către câmpurile verzi, tot mai neclare. Câinele lui Mart se agită pe lângă oile care se îndreaptă calme spre saivan. Și-a petrecut prea mulți ani în patrulă prin cartiere rău famate, de-aia acum fermierii i se par niște băiețași din bande.

Ar putea paria că sunt niște copii plictisiți. Dar Cal tot a dat muzica mai încet, ca să nu-i scape nimic, și se gândește să-și ia un sistem de alarmă, iar asta-l scoate din minți. Ani întregi Donna s-a repezit la butonul de volum: „Cal, copilul de-alături încearcă să doarmă! Cal, doamna Scapanski abia ce-a fost operată, crezi că vrea să-i faci urechile să explodeze? Cal, ce-o să creadă vecinii, că suntem niște sălbatici?” A vrut la țară și ca să poată asculta Steve Earle suficient de tare încât să cadă veverițele din copaci și a vrut să fie la mama naibii tocmai ca să nu trebuiască să monteze alte alarme. Simte că nici măcar să-și aranjeze ouăle nu poate fără să privească peste umăr și un bărbat ar trebui s-o poată face în propria bucătărie. Copii sau nu, trebuie să scape de gândurile astea.

Acasă, ar fi rezolvat problema cu niște camere bune și discrete, care încarcă direct în cloud. Aici, chiar dacă WiFi-ul ar suporta un astfel de transfer – deși se îndoiește –, ideea de a-și duce înregistrările la cea mai apropiată secție nu i se pare prea bună. Nu știe ce poate stârni: o dispută între vecini sau poate cel care-l urmărește e văr cu polițistul ori cine știe ce.

S-a gândit la capcane. Teoretic, sunt ilegale, dar Cal e convins că n-ar fi mare lucru: Mart s-a oferit deja de două ori să-i vândă o pușcă neînregistrată, care zace nefolosită; plus că toată lumea conduce acasă după ce-a băut la cârciumă. Doar că, din nou, nu știe ce ar putea declanșa.

Sau poate c-a făcut-o deja. Ascultându-l pe Mart, Cal a început să aibă idee cât de încurcate pot ajunge lucrurile pe-aici și cât de atent trebuie să fii pe unde calci. Noreen, care ține magazinul din ceea ce înseamnă o linie dublă de clădiri care-s considerate satul Ardnakelty, nu comandă prăjiturilele care-i plac lui Mart din cauza unei povești complicate, petrecută în anii 1980, care i-a implicat pe unchii ei, pe tatăl lui Mart și niște drepturi de pășune. Mart nu vorbește cu un fermier al cărui nume nici nu poate fi pronunțat, aflat de cealaltă parte a munților, fiindcă tipul a cumpărat un pui fâtat de cățelușa lui Mart, deși n-ar fi trebuit. Mai sunt și alte povești ca aceea, deși Cal nu le știe pe toate. Mart vorbește mult și neinteligibil, iar Cal nu a deprins încă pe deplin accentul din partea locului. Îi place – e bogat precum aerul, croșetat fin, și-l face să se gândească la apa rece de râu sau la vântul de munte –, dar bucăți de conversație trec pe lângă el pentru că îl distrage ritmul și ratează mai mult. Dar înțelege suficient de mult cât să știe că poate s-a așezat pe locul cuiva la cârciumă sau a tăiat-o peste un teren nepotrivit, într-o plimbare, și asta ar putea însemna ceva.

Când a ajuns aici, era pregătit pentru rezistență contra străinului. Și era OK, câtă vreme nu-i dădea nimeni foc la casă. Nu căuta amici de golf și serate dansante. Dar n-a fost așa. Oamenii erau prietenoși. Când a ajuns și a început să care lucruri în și din casă, a apărut Mart, s-a sprijinit de poartă încercând să afle mai multe informații. A ajuns să-i aducă un frigider mic și să-i recomande un magazin de construcții bunicel. Noreen i-a explicat cam care erau relațiile de rudenie dintre vecini și cum să se înscrie în schema de alimentare cu apă, și – mai târziu, după ce a făcut-o să râdă de câteva ori –, a început să bată

apropouri, doar pe jumătate în glumă, să-i facă lipeala cu sora ei văduvă. Bătrânii care sunt veșnic în cârciumă au trecut de la semne din cap la comentarii despre vreme și explicații pasionate despre un sport numit hurling, care lui Cal i se pare că are viteza, abilitatea și ferocitatea hocheiului pe gheață, doar că fără gheață și fără mare parte din echipamentul de protecție. Până săptămâna trecută simțise că era, dacă nu primit cu brațele deschise, cel puțin acceptat ca fenomen natural interesant, un soi de focă poate, care decisese să locuiască pe lângă râu. Firește că va fi mereu un străin, dar simțea că nu mai conta așa mult. Acum nu mai e atât de sigur.

Acum patru zile, Cal a condus până în orașel și a cumpărat un sac mare cu pământ de grădină. E conștient de ironie, când tocmai ce și-a cheltuit mare parte din economii cumpărând patru hectare de teren, dar pământul lui este dur și sfărâmicios, plin de rădăcini de iarbă și pietricele ascuțite. Pentru grădină avea nevoie de pământ fin și umed. A doua zi s-a trezit odată cu găinile și a împrăștiat un strat pe lângă peretele exterior al casei, sub fiecare geam. A trebuit să smulgă buruieni și plante cățărătoare și să netezească pietricele, pentru o suprafață decentă. Aerul era rece și-l simțea până în plămâni. Încetișor, câmpurile s-au luminat, iar ciorile s-au trezit și-au început să se ciondănească. Când s-a luminat bine și a auzit veșnicul șuierat al lui Mart către câinele său ciobănesc, Cal a mototolit punga de pământ pe care a aruncat-o în coșul de gunoi și s-a dus în casă, să-și pregătească micul-dejun.

A doua zi dimineață, nimic. Următoarea dimineață, nimic. Probabil că se apropiase prea mult, probabil că-l speriasse. Își văzu deci de treabă și-și ținu ochii departe de geamuri și de garduri.

În dimineața asta a găsit urme în pământul de sub geamul de la living. Teniși, după firele rămase, dar urmele se suprapuneau, așa că nu-și putea da seama cât de multe sau de mari erau.

Tigaia e încinsă. Cal aruncă în ea patru felii de bacon, mai bogat în carne și mai gustos decât ce știe el, și, după ce grăsimea începe să sfârâie, sparge și două ouă. Se apropie de iPod, care stă pe aceeași masă de lemn veche unde Cal mănâncă – toată mobila lui se reduce la masa aceea, un birou de lemn lovit, vechi, două scaune, tot vechi, și un fotoliu mare și verde, pe care vărul lui Mart plănuia să-l arunce – și pune Johnny Cash, nu foarte tare.

Dacă a făcut ceva care să enerveze pe cineva, atunci cumpărarea acestei case ar fi motivul principal. A ales-o de pe un site, pentru că avea și pământ, pentru că se putea pescui în apropiere, acoperișul părea solid și că voia să verifice documentele care ieșeau din biroul cel vechi. De multă vreme nu mai alergase Cal așa după un vis, și i se părea încă un motiv să o facă. Agenții imobiliari cereau 35.000. Cal le-a oferit 30.000, cash. Aproape că i-au smuls banii din mână.

Atunci nu se gândise că poate mai voia cineva locul. E o casă joasă, cenușie, deloc specială, construită cândva prin anii 1930, de vreo cincizeci de metri pătrați, cu acoperiș cu plăci și ferestre cu cercevele. Doar pietrele mari de temelie și căminul lat, de piatră, îi aduc o sclipire. După fotografiile de pe site, era abandonată de ani buni, poate chiar decenii. Vopseaua i se scorojea, camerele erau pline cu piese de mobilier răsturnate, iar draperiile cu flori, putrezite. Dăduseră niște vlăstari în fața ușii, iar plantele agățătoare se târau printr-un geam spart. Dar de atunci a aflat suficient de multe încât să-și dea seama că poate mai dorea cineva locul, chiar dacă nu existau motive evidente, și că oricine care simțea că l-ar putea revendica ar lua această posibilitate în serios.

Cal trânteste mâncarea peste câteva felii groase de pâine, pune ketchup, scoate o bere din micuțul frigider și se duce la masă. Donna l-ar certa pentru ce mănâncă, fiindcă nu prea pune gura pe fibre sau legume proaspete, dar chiar și hrănindu-se dintr-o tigaie și cuptorul cu microunde tot a slăbit câteva kilograme sau poate chiar mai mult.

Simte asta, nu doar în talie, ci și în mișcări: face totul surprinzător mai ușor. A fost neliniștitor la început, de parcă gravitația nu mai intervenea atât de ușor, dar îi place tot mai mult.

Mișcarea e motivul. Aproape în fiecare zi, Cal se plimbă o oră sau două, fără vreo țintă anume, ci își urmează instinctul și obține informații despre terenul lui. Multe zile îl plouă, dar nu-l deranjează: are o geacă mare, impermeabilă, iar ploaia e diferită de ce știe el, e o ceață fină și blândă care pare să se agațe nemișcată în aer. De cele mai multe ori, nu-și pune gluga, ca să simtă ploaia pe față. Vede mai departe decât e obișnuit, dar și aude la depărtare: câte un behăit sau un muget ori poate strigătul unui fermier vine spre el parcă de la mulți kilometri, subțiat și imblânzit de distanță. Uneori vede unul dintre fermieri în timp ce-și rezolvă treburile peste câmpuri sau pufăie pe un drumeag în tractor, astfel încât Cal trebuie să se vâre în gardul sălbatic și să-l lase să treacă, salutându-l cu mâna ridicată. A trecut pe lângă femei solide, care cărau lucruri grele prin curți de ferme aglomerate, copilași cu obraji roșii care-l privesc printre uluci cu gura lipită de vreo bară, în timp ce câini pricâjiți latră și se reped la el. Uneori, câte o pasăre scoate un strigăt ascuțit deasupra capului sau un fazan țâșnește de sub tufe, când Cal se apropie de el. Intră înapoi în casă simțind că a făcut ce trebuie când a renunțat la tot și a venit aici.

Când nu se plimbă sau când altceva nu-i suscită atenția, Cal lucrează la casă de dimineață până noaptea. Primul lucru făcut la sosire a fost să măture coconul gros de pânze de păianjen și praf și găze moarte și cine-știe-ce, care se străduia, cu răbdare, să pună stăpânire pe casă. Apoi a schimbat geamurile, toaleta și cada – ambele ciobite zdravăn de cineva cu un ciocan pneumatic și o ură fără egal contra instalațiilor sanitare –, ca să nu-și mai facă nevoile într-o gaură din pământ și să nu se mai spele în găleată. Cal nu e instalator, dar a fost mereu îndemânatic și are clipuri despre cum se fac lucrurile astea pe

YouTube, când conexiunea de internet nu cade când îi e lumea mai dragă. Așa c-a ieșit binișor.

După aceea a petrecut o vreme cercetând lucrurile abandonate în camere, fără să se grăbească și acordând fiecăruia toată atenția. Cine locuise acolo fusese o persoană foarte religioasă: imagini cu Sfânta Bernadette, cu Fecioara Maria dezamăgită și cu un anume Padre Pio, toate cu ramă ieftină și lăsate să se îngălbenească pe la colțuri de moștenitori mai puțin devotați. Se pare că le plăcuse laptele condensat, de vreme ce erau cinci conserve în dulăpiorul din bucătărie, dar expirate de cincisprezece ani. Existau cești de porțelan cu imprimeu roz, cratițe ruginite, șervete de masă rulate, o figurină cu un copil într-o robă roșie și coroană, cu capul lipit, și o cutie cu o pereche de pantofi eleganți, bărbătești, uzați și lustruiți de încă te puteai oglindi în ei. Cal a fost surprins că n-a găsit nicio dovadă a vreunei prezențe adolescentine, nici doze goale de bere, nici mucuri de țigară ori prezervative folosite, nici măcar graffiti. Se gândise că locul era, probabil, prea îndepărtat. Atunci, păruse un lucru bun. Acum nu mai e atât de sigur. Mai nou, ar fi preferat ca adolescenții să mai treacă din când în când prin locul acela pe unde obișnuiseră să-și petreacă vremea.

Hărțile din birou s-au dovedit a nu fi mare lucru: articole rupte din ziare și reviste, împăturite îngrijit. Cal a încercat să facă legătura între ele, dar n-a reușit: printre altele, erau informații despre istoria cercetașilor, despre cum să cultivi năut, melodii pentru fluierul de tinichea, informații despre forțele irlandeze de menținere a păcii din Liban și o rețetă galeză pentru pâine cu brânză. Cal le păstrase, pentru că, într-un fel, ele îl aduseseră acolo. Aruncase mare parte din celelalte lucruri, inclusiv perdelele, ceea ce acum regreta. S-a gândit dacă să le scoată din grămada de gunoi care tot crește în spatele magaziei, dar probabil că le-a ros deja un animal sau le-a umplut de urină.

A înlocuit țevi și scurgeri, s-a urcat pe acoperiș să elimine o recoltă solidă de buruieni din horn, a dat cu șmirghel și a lustruit

vechile scânduri de podea din stejar, iar zilele astea lucrează la pereți. Ultimul locuitor ori avea gusturi surprinzător de neconvenționale, ori avusese la îndemână doar câteva găleți de vopsea ieftină. Dormitorul lui Cal avusese culoarea indigo accentuat, până ce umezeala îl presăruse cu flori de mucegai și ieșiseră la iveală petice palide de rigips. Dormitorul mai mic era mai deschis la culoare, verde-mentă. Partea de living a camerei din față era o culoare mai ruginie, maro-roșcat, peste tapetul care se cojea. Nu era clar ce se petrecea în zona bucătăriei, unde cineva intenționase să pună gresie, dar se luase cu altceva, iar baia fusese lăsată de izbeliște: un cub mic în spatele casei, cu pereți de rigips și o urmă de covor verde, acoperind mai mult sau mai puțin podelele nerindeluite, de parc-ar fi fost făcut de extraterestri care auziseră c-ar exista o chestie numită „baie“, dar nu primiseră și instrucțiunile. Cal are 1,93 metri și trebuie să se înghesuie în cadă, cu genunchii sub bărbie. După ce va pune gresie, va adăuga și un duș, însă mai poate aștepta. Vrea să termine de vopsit cât e încă suficient de frumos afară și poate lăsa geamurile deschise. Au fost deja zile, câteva doar, în care cerul s-a făcut de un cenușiu dens, iar frigul care se ridică din pământ și vântul care mătură sute de kilometri și casa lui, de parcă nici nu s-ar afla acolo îl avertizează cum va fi iarna. Nu seamănă nicicum cu bancurile de zăpadă și temperaturile sub zero din iernile din Chicago – asta știe de pe internet –, dar ceva de aici pune stăpânire cu hotărâre, ceva ce nu poate fi controlat, ceva plin de viclenie, oarecum.

Cal mănâncă și evaluează toată treaba pe care a făcut-o peste zi. Tapetul, vechi de ani, a mucegăit în unele locuri și asta îl încetinește, dar l-a dat jos din mai bine de jumătate de cameră. Peretele din jurul arcadei de piatră a șemineului este încă de un roșu-marونیu, cojit. Surprinzător, dar ceva din el preferă camera așa. Înseamnă ceva. Cal nu e artist, dar, dacă ar fi, ar vrea s-o lase așa o vreme și să picteze câteva tablouri.

A terminat jumătate din mâncare și încă se gândește, când simte că i se ridică părul pe ceafă. De data asta ceva îi și atrage atenția: ceva care-și pierde echilibrul mărunț, stângaci, și se oprește aproape imediat, de parc-ar fi cineva care s-a împiedicat în tufele de lângă geam și apoi s-a redresat.

Cal mai ia o gură generoasă din sandvici, o înghite cu o gură de bere și-și șterge mustața de spumă. Se strâmbă apoi și se apleacă să pună farfuria pe masă, în timp ce râgâie. Se ridică de pe scaun, își trosnește gâtul și se duce la toaletă, agitându-și catarama.

Fereastra băii se deschide ușor, silențios, de parcă ar fi fost dată cu ulei – de fapt, a fost. Cal a încercat să se cațăre pe cisternă și să iasă pe geam și reușește mult mai agil decât te-ai aștepta de la cineva de înălțimea lui. Însă asta nu schimbă faptul că un motiv pentru care a renunțat la patulă fusese că se săturase să se cațăre peste tot, urmărind idioți care făceau lucruri inutile, și n-avea de gând s-o ia iar de la capăt. Aterizează în afara casei, cu inima alergând în ritmul familiar, de vânătoare, cu fundul zgâriat de pervaz și cu o furie tot mai pregnantă.

Găsește într-un tufiș o bucată de țevă rămasă de la lucrările din baie. Fără pistol, dar cu țeva în mână, tot simte că e dezarmat. Rămâne un minut nemișcat, permițându-le ochilor să se obișnuiască și ascultă, dar noaptea este presărată cu zgomote mici și nu reușește să se agațe de unul mai important. S-a făcut întuneric. Luna e sus pe cer, o felie ascuțită alergată de nori zdrențuiți, aruncând doar o lumină slabă, înșelătoare, și prea multe umbre. Cal apucă mai bine țeva și, făcând un compromis îndelung exersat între viteză și tăcere, se îndreaptă către colțul casei.

Sub geamul livingului, nemișcat, stă cineva ghemuit, cu capul suficient ridicat cât să privească peste pervaz. Cal cercetează atent, dar în jur pare să nu mai fie nimeni – pare să fie doar tipul ăsta. În lumina revărsată dinspre geam vede o tunsoare periuță și o urmă de roșu.